

som ikke bør skræmme nogen væk, men som bare bør være udgangspunktet for et videre arbejde.

Jeg skal derfor på vegne af hr. Jes Lunde fra SF og Enhedslisten foreslå følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketingets finder, at den finansielle krise har vist store svagheder i det finansielle system, opfordrer Folketinget regeringen til

- at arbejde for et stop for yderligere liberaliseringer af de internationale finansielle markeder og
- at undersøge muligheden og ønskeligheden af indførelsen af en tobinskat på valutatransaktioner, af genindførelse af anmeldelsespligt for større finansielle transaktioner, og om der er brug for krav for registrering af større gældsposter og tilgodehavender over for udlandet«.

(Forslag til vedtagelse nr. V 7)

Men ellers tak for besvarelsen.

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår her efter i forhandlingen.

Jacob Buksti (S):

Indledningsvis vil jeg gerne sige, at jeg synes, det var en meget fin redegørelse for udviklingen, økonomiministeren her gav Folketinget. Den kan jeg fuldt ud tilslutte mig.

Den viser, at verden ikke er på vej ud i en ny økonomisk krise, men at vi derimod har en finansiel krise først og fremmest med udspring i Sydøstasien og selvfølgelig med indvirkning på dansk økonomi, især danske virksomheder, som over en årrække har bygget et sikkert marked op på de østasiatiske markeder, som da sprængte alle rammer. De bliver nu ramt, men det er ikke første gang, at danske virksomheder har oplevet, at bunden er faldet ud af markerne.

Men hvad var det egentlig, der skete?

Ja, det begyndte som også nævnt af økonomiministeren for 2 år siden i Thailand. Den 2. juni 1997 devaluerede Thailand. Mange regnede det for en enkeltstående begivenhed, men i kølvandet på den thailandske devaluering fulgte andre af de asiatiske tigre, Sydkorea, Indone-

sien, Malaysia, Filippinerne. Kapitalstrømmen vendte. Tidligere havde disse lande jo været et attraktivt mål for udenlandske investeringer. Nu flød pengene den anden vej, søgte en sikker havn i Europa, USA og også i Danmark.

I Danmark kunne vi mærke dette som et ren-tefald. I første omgang havde den asiatiske krise altså faktisk en positiv indvirkning på dansk økonomi.

Hvad gik der så galt i disse lande? Jo, det afgørende var, at der var for meget røverkapitalisme, for mange venner blev favoriseret. Der var for mange ikkeforretningsmæssige bånd mellem politikere, regering og erhvervsliv. I kølvandet på krisen i disse asiatiske lande blev Japan selvfølgelig også ramt. Ca. 40 pct. af Japans handel foregår med resten af Asien. Nu var eksportmulighederne færre, og i forvejen var den japanske økonomi svag, især den finansielle sektor i Japan var og er nødlidende.

Det er disse gensidige tilbageslag i den asiatiske økonomi, der gav næring til hinanden. Japan var ikke selv stærk nok til at gå imod tendensen i Asien.

Kapitalflugten ramte dernæst Latinamerika og Rusland i denne sommer. Investorer begyndte at flytte deres penge fra den lokale valuta over i dollar, yen eller tyske mark. Den asiatiske influenza havde smittet. Japan, Latinamerika og Rusland og dermed den tidligere sovjetblok var alvorlig svækket.

I sin seneste prognose for verdensøkonomiens udvikling har Den Internationale Valutafond, IMF, måttet reducere sine forudsigelser om væksten i år. Men få vil spå, om bunden er nået. IMF siger, at et klart dårligere resultat er muligt.

Den amerikanske centralbank har forsøgt at dæmme op over for virkningerne. Den har over flere omgange sænket renten. Spørgsmålet er selvfølgelig, om det er nok.

Men Danmark må også fæste lid til EU-samarbejdet. Den finansielle krise blev drøftet på det europæiske topmøde i Østrig for nylig. Europa kan noget selv. Vor økonomier er tæt forbundne, og vi forbruger over 90 pct. af den europæiske produktion i Europa. Vi må have en højere grad af samordning af landenes økonomier, således at landene ikke tørrer krisen af i nabolandets håndklæde.

Netop valget af en socialdemokrat til forbundskansler i Tyskland, en socialistisk regering i Frankrig og en labourregering i Storbritannien, ja, socialdemokratiske regeringer i 13